

ved en Mobilisering vilde være saa store, at hvis det kommer til en Krig, ville vi neppe være istand til at mobilisere mere end 20 Batailloner? Men naar Forholdene ere saaledes, er det da ikke en naturlig Opgave at søge at faae disse Mangler afhjulpne? Dette er Formaalet med de Forslag, der ere fremsatte af det ærede Medlem fra Selvingør (Thomsen) og mig; de foregribe i Virkeligheden ikke Noget, men bidrage kun til at skabe det, der maa være den fornuftige Forudsætning for overhovedet at bevilge Penge til Hæren, nemlig at vi have det nødvendige Befalingspersonale og en betrygget Tilgang til dette. At det er paa høie Tid at træffe Foranstaltninger i denne Henseende, derom turde de Oplysninger, vi have fra Krigsministeriet, vidne i tilstrækkelig Grad; men jeg skal dog for større Tydeligheds Skyld tillade mig at fremdrage nogle enkelte Eksempler af Oplysningerne. Det viser sig deraf, at der indtil Udgangen af 1882 vil falde 63 Kapitainer af Fodfolket for Aldersgrændsen; det vil sige 43 pCt. af Kapitainsskassen. Det forekommer mig derfor, at det er paa Tide at tænke paa at gjøre Noget. Tage vi et andet Vaaben, Artilleriet, og undersøger, hvorledes Forholdet er der, saa ses det, at Tilstanden der er endnu værre, thi ved Udgangen af 1886 vil der være faldet 22 Kapitainer for Aldersgrændsen, og Vaabenet har kun 31 Kapitainer ialt. Paa Udgang i dette Vaaben vil der ikke kunne regnes synberligt, thi i samme Tidrum vil der kun falde 1 General og 1 Oberst. Lad mig med Hensyn til dette Vaaben tillige minde om, hvad der jo iøvrigt ikke kan være de Herrer ubekendt, at saavel i de Forslag, som ere fremsatte af Benstre, som i de Forslag, der ere fremkomne fra forskellige Krigsministre, er man gaaet ud fra en Forsøgelse i Artilleriet, saaledes at man omtrent vil blive nødt til at dublere Officerskorpset ved Artilleriet. Men hvorledes skal det blive muligt, naar man ikke i Tide begynder paa at forberede en saadan Ordning. Selv om de Herrer tro paa, hvad jeg ikke gjør — jeg vilde gjerne tro derpaa, hvis jeg kunde, men jeg maa tilstaa, at Begivenhederne i Krigsdagen have gjort mig vantro —, at vi i den kommende Sektion ville faae tilendebragt Hærens Revision — jeg siger, at jeg tror ikke derpaa, uagtet det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) gjentagne Gange har sagt, at det vil ske — men set, at saa var, at vi virkelig fik Hærensrevisionen tilendebragt, saa kan dog Ingen tro paa Muligheden af, at et saadant Lovforslag skulde kunne gøres færdigt før end henimod April eller Mai Maaned næste Aar, og selv om vi altsaa da vare komne til en Forstaelse om Maaden, hvorpaa vi skulde tilvejebringe vore Befalingsmænd, vilde der dog hengaa lang Tid, inden det var muligt at faae dem. Men naar Tilstanden er saaledes, naar det er oplyst, at der af Premierlieutenantsklassen mangler 28, og at

som Følge af Afgangen i Kapitainsskassen denne Mangel stadig vil voxe, at der kun er noget over 100 Sefondlieutenanter istedetfor de 574, som vi skulde have, saa er det virkelig for sent at begynde omdaaere paa at faae disse Mangler hævdede, saa er det nu den høieste Tid til at tage fat. Der blev sagt, igaar tror jeg, at der var ingen øieblikkelig Fare, der truede, det var roligt i Europa for Tiden. Jeg veed ikke, hvorpaa man støtter dette. Jeg ser ikke bedre, end at Europa er som en stor Krudttønde; der behøves blot en lille Gnist til at bringe Alt i Flamme. Det er ikke det lille Danmark, som er bestemmende i saa Henseende, det er ganske andre Magter, som det her kommer an paa, og saalange det store Preussen holder det hele Europa i Krigstilstand, kan det ikke nytte os at lulle os isøvn og tro, at der er Fred og ingen Fare. — Jeg tillader mig at tro, at, i hvorvel vi ere langt henne paa Sessjonen, maatte vi dog, hvis man fra alle Sider — i Erkendelse af, at de Mangler, som ere berørte i Lovforslagets Motiver, ere tilstede og burde afhjælpes — tog fat paa denne Sag, kunne komme til Forstaelse. Jeg vil gjentagne og slutte med, at det i mine Dine er meningsløst og usforsvarligt Aar for Aar at give betydelige Beløb ud til Forsvarsvæsenet, naar Virkeligheden er den, at vi ikke have et Forsvarsvæsen, men kun et Skiværn.

Thomsen: Jeg tillader mig at bringe den høitærede Krigsminister min Tak for den Støtte, han har givet ikke alene selve det foreliggende Lovforslag, men ogsaa dets hurtige Fremme. Foraauidt den høitærede Krigsminister omtalte Lovforslagets § 3, skal jeg oplyse, at det ganske vist havde været Forslagsstillernes Tanke, at Aldersgrændsens Bestemmelse skulde være forskjellig for de Kapitainer, der fra Lieutenantsklassen vare indtraadte som Kapitainer i Forstærkningen, og for dem, der indtraadte i Forstærkningen, efterat de i lang Tid havde været Kapitainer i Linien. Jeg tror, at der vilde være noget Billigt og Praktisk deri; men det er selvfølgelig for mig et ganske underordnet Punkt, saa at jeg, dersom der i den Henseende maatte fremkomme noget Undringsforslag fra den høitærede Krigsminister, vistnok let vil kunne slutte mig dertil. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Bjoffen) har talt imod Lovforslaget; men jeg tilstaa ganske ærligt, at jeg ikke har set mig istand til at forstaa hans egentlige Standpunkt. Det ærede Medlem erkjendte, at de Mangler, vi havde paa-vist, fuldt ere tilstede; han erkjendte, at disse Mangler voxede Aar for Aar; han erkjendte, at det Forslag, vi havde stillet til Afhjælpning af disse Mangler, var henigtsmæssigt og ikke væsentlig forskjelligt fra, hvad han selv tidligere har været villig til at gaa ind paa. Han fremsatte vel en Paastand om, at Hovedreglerne i Hærens